

Sygn. akt VI ACa 1689/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Ewa Śniegocka (spr.)

Sędzia SA – Ewa Zalewska

Sędzia SA – Irena Piotrowska

Protokolant – sekr. sąd. Agnieszka Janik

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko A. S.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2 sierpnia 2012 r.

sygn. akt XXV C 57/07

I oddala apelację,

II zasądza od M. W. na rzecz A. S. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 1689/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Warszawie uchylił wyrok zaoczny wydany w dniu 13 kwietnia 2007r wobec A. S. i powództwo wobec niego oddalił orzekając także o kosztach procesu.

Wyrok ten zapadł na podstawie następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Powódka M. W. wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w dniu 3 kwietnia 1997 roku, w sprawie sygn. akt III Nc 61/97. W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż nakaz zapłaty został wydany na podstawie umowy pożyczki zawartej przez strony w dniu 8 marca 1994 roku, a Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa wyrokiem z dnia 14 lipca 2005 roku wydanym w sprawie sygn. akt I C 1349/05 stwierdził nieważność tej umowy pożyczki. Jej zdaniem nie może być egzekwowana należność wynikająca

z umowy pożyczki, skoro stwierdzono jej nieważność. Wskazała, że na podstawie ww. tytułu wykonawczego toczy się postępowanie egzekucyjne o sygn. XVII KM 247/99.

W dniu 13 kwietnia 2007 roku Sąd Okręgowy w Warszawie wydał wyrok zaoczny, w którym w całości pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy - nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 3 kwietnia 1997 roku wydany przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w sprawie sygn. akt III Nc 61/97.

Pozwani A. W. i A. S. wnieśli sprzeciw (każde odrębny) od tego wyroku zaocznego.

Sprzeciw pozwanej A. W. został odrzucony wobec nieuiszczenia w terminie opłaty od sprzeciwu.

Pozwany A. S. wniósł o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa. Wskazał, iż na mocy umowy zawartej w formie aktu notarialnego w dniu 22 lutego 2001 roku sprzedał mieszkanie nr (...) mieszczące się w W. przy ul. (...). Wobec powyższego nie przebywał w tym lokalu i nie był w stanie odbierać korespondencji kierowanej do niego na w/w adres wskazany przez powódkę w pozwie, ta w ogóle nie ustalała, czy wskazywany przez nią adres jego zamieszkania jest właściwy, a co za tym idzie został pozbawiony możliwości obrony swoich praw w niniejszym postępowaniu.

Pozwani zainicjowali postępowanie przed Sądem Rejonowym dla m.st. Warszawy, które toczyło się pod sygn. akt III Nc 61/97. W dniu 3 kwietnia 1997 roku Sąd Rejonowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodnie z wniesionym przez nich pozwem.

Na podstawie ww. nakazu zapłaty Komornik Sądowy w czerwcu 1999 roku wszczął przeciw powódce postępowanie egzekucyjne, które toczyło się pod sygn. akt XVII KM 247/99. Komornik postanowieniem z dnia 11 maja 2007r umorzył to postępowanie egzekucyjne.

W dniu 17 czerwca 2004 roku powódka wniosła przeciw pozwanym pozew, w którym żądała uznania umowy pożyczki za nieważną, sprawa toczyła się pod sygn. akt I C 1349/05. Postępowanie przeciw pozwanym zakończyło się w dniu 14 lipca 2005 roku wydaniem wyroku zaocznego, w którym Sąd uznał za nieważną umowę pożyczki z dnia 8 marca 1994 roku.

W dniu 21 sierpnia 2007 roku pozwani złożyli skargę o wznowienie postępowania w sprawie I C 1349/04. Wyrokiem z dnia 16 marca 2011 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie w sprawie o sygn. akt I C 28/10 oddalił skargę pozwanych o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 14 lipca 2005 roku, w sprawie o sygn. akt I C 1349/04. Wyrokiem z dnia 30 września 2011 roku Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn. akt V Ca 1790/11 oddalił apelację pozwanych od ww. wyroku.

Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami.

Na rozprawie w dniu 23 lipca 2012 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o dołączenie do sprawy akt sprawy o sygn. II C 2/11 i dopuszczenie dowodu z wyroku wraz z uzasadnieniem wydanego w tej sprawie, wskazując, że reprezentuje pozwanego w sprawie o wskazywanej sygnaturze akt i zna akta tej sprawy. Wniosek ten Sąd oddalił uznając, że złożenie go nie ma oparcia w art. 248 kpc. Zgodnie z art. 232 zd 1 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sformułowanie „wskazywać” na gruncie procesu cywilnego jest w zasadzie tożsame z pojęciem „złożyć”, bowiem to materiał procesowy (fakty i dowody) zebrane w postępowaniu cywilnym zgodnie z art. 328 § 2 kpc stanowią podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek gromadzenia materiału procesowego został nałożony na strony. Wprawdzie dowodem może być co do zasady jedynie określony materiał zebrany w innej sprawie, a nie akta innej sprawy, niemniej jednak w drodze wyjątku od tej zasady nie można wykluczyć uwzględnienia również ogólnie sformułowanego wniosku o przeprowadzenie dowodu z akt innej określonej sprawy (co potwierdza art. 224 § 2 k.p.c.), a mianowicie wtedy, gdy strona nie miała możliwości skonkretyzowania swego wniosku dowodowego ze względu na brak dostępu do akt tej innej sprawy. W takiej sytuacji odmowę uwzględnienia ogólnie sformułowanego wniosku o przeprowadzenie dowodu z akt innej

sprawy należy uznać za naruszenie m.in. art. 232 w związku z art. 224 § 2 k.p.c. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 stycznia 2012r I CSK 133/11 LEX nr 1133786), zatem a contrario strona ma możliwość powoływania określonego dokumentu znajdującego się w aktach innej sprawy. Niemniej, zdaniem sądu, skoro osoba, która powołuje się na dokument z innej sprawy sądowej i ma dostęp do akt tej innej sprawy, ma możliwość złożenia odpisu dokumentu, na który się powołuje, a dopiero, gdy druga strona kwestionowałaby ten dokument, to sąd zwracałby się o dokument w oryginale przez dołączenie akt, z których kopia została wydana, to należy uznać, że wniosek pełnomocnika pozwanego był złożony jedynie dla przewlekania postępowania, skoro wstecznie pełnomocnik pozwanego złożył powoływany dokument, a druga strona go nie kwestionowała, wręcz zrzekła się jego odpisu.

Wyrok zaoczny wydany w niniejszej sprawie przeciwko A. W. uprawomocnił się wobec prawomocnego odrzucenia jej sprzeciwu.

Wyrok zaoczny wydany przeciwko A. S. podlegał uchyleniu, zaś powództwo w stosunku do niego nie zostało uwzględnione.

Podstawę prawną żądania powódki stanowi art. 840 § 1 pkt 2 kpc, zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo ograniczenia, jeśli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane, a gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, jeżeli zdarzenie nastąpiło po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Powództwo przewidziane w art. 840 § 1 pkt 2 kpc nie prowadzi i nie może prowadzić do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem sądu. W związku z tym nie jest dopuszczalna merytoryczna zmiana uprzednio wydanego prawomocnego orzeczenia w oparciu o przepis art. 840 kpc (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 1972 roku, II PR 372/72, OSP 1973/11/222). Podważenie prawomocnego orzeczenia może bowiem nastąpić jedynie w trybie wznowienia postępowania, stwierdzenia nieważności orzeczenia lub kasacji, jako trybie wyłącznie właściwym do uchylenia prawomocnych orzeczeń.

Przesłanką zastosowania art. 840 § 1 pkt 2 kpc jest stwierdzenie, że - pomimo prawomocności orzeczenia - orzeczenie to nie może być egzekwowane na skutek nowych zdarzeń, jakie nastąpiły po zamknięciu rozprawy. W procesie opozycyjnym nie może dojść, do ponownego badania istoty stosunku cywilnoprawnego, który łączył strony i jak również niedopuszczalne jest badanie okoliczności wskazanych jako podstawa faktyczna powództwa, na podstawie którego powstał tytuł wykonawczy oraz analizy przepisów prawa materialnego decydujących o sposobie rozstrzygnięcia sądu, do czego próbowała doprowadzić powódka. W wypadku powództwa opozycyjnego opartego na przepisie art. 840 § 1 pkt 2 kpc przedmiotem badania może być jedynie okoliczność, czy po powstaniu tytułu egzekucyjnego, nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Jeżeli tytułem jest orzeczenie sądu badanie dotyczyć będzie również zdarzeń, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy. Poza zakresem orzekania znajduje się badanie stosunku cywilnego, który łączył strony i który był podstawą wydania tytułu egzekucyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2011 roku, V CSK 199/10 LEX nr 786397).

Jedynym zarzutem podnoszonym w toku niniejszej sprawy przez powódkę był fakt stwierdzenia nieważności umowy pożyczki, na podstawie której wydano nakaz zapłaty, będący podstawą wszczęcia i prowadzenia przeciw niej egzekucji. Wprawdzie stwierdzenie nieważności umowy pożyczki nastąpiło po wydaniu nakazu zapłaty, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, jednakże okoliczność ta nie stanowi przesłanki z art. 840 § 1 pkt 2 kpc, bowiem powódka zmierzała do badania stosunku cywilnego wynikającego z umowy zawartej w dniu 8 marca 1994 roku. Powyższe było jednakże niedopuszczalne w toku niniejszej sprawy, bowiem naruszałoby zasadę wyrażoną w art. 365 § 1 kpc. Dłużnik nie może bowiem kwestionować orzeczenia, które ma moc wiążącą. W trybie powództwa przeciwegzekucyjnego nie można więc badać słuszności wyroku sądowego, na podstawie którego toczy się przeciwko stronie egzekucja (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 2 listopada 2011 roku, I ACa 843/11, LEX nr 1133348). Powódka w ramach niniejszego postępowania starała się w istocie rzeczy osiągnąć podważenie nakazu zapłaty, co jak wskazano powyżej jest niedopuszczalne. Nie była jednak dopuszczalna merytoryczna ocena przesłanek słuszności wydania nakazu zapłaty z dnia 3 kwietnia 1997 roku. Na marginesie jedynie wskazać należy, że skoro umowa pożyczki była

nieważna już w chwili jej zawierania, to tym bardziej przyczyna ta nie nastąpiła po powstaniu tytułu wykonawczego, lecz istniała przed jego wydaniem. Powódka okoliczność, że pożyczka, w oparciu o którą był wydany nakaz zapłaty przeciwko niej, jest nieważna, mogła podnosić już w postępowaniu w sprawie III Nc 61/97 w zarzutach od nakazu zapłaty. Powyższe również świadczy o tym, że okoliczność, na którą powoływała się powódka popierając wytoczone przez siebie powództwo nie stanowi okoliczności unormowanej w art. 840 § 1 pkt 2 kpc.

Ponieważ zasadność wydania nakazu zapłaty nie mogła stanowić przedmiotu badania w toku niniejszej sprawy, a powódka nie wykazała żadnej innej przyczyny, na podstawie której można byłoby uwzględnić wytoczone przez nią powództwo, powództwo to podlegało oddaleniu wobec pozwanego, który skutecznie wniósł sprzeciw od wyroku zaocznego.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia było orzeczenie o kosztach procesu zgodnie z art. 98 kpc.

Od tego wyroku apelację wniosła powódka.

Zaskarżyła go w całości i wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości,
2. zasądzenie od pozwanego A. S. na rzecz powódki kosztów postępowania lub ewentualnie o:
3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

Zarzuciła wyrokowi naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisu art. 840 § 1 pkt 2 KPC - poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu przez Sąd Okręgowy, że wskazane przez powódkę zdarzenie w postaci stwierdzenia nieważności umowy pożyczki, na podstawie której pozwani uzyskali tytuł egzekucyjny, któremu następnie została nadana klauzula wykonalności przeciwko powódce nie może stanowić podstawy powództwa przeciwegzekucyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż Sąd Apelacyjny podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd Okręgowy przyjmując je za własne, zwłaszcza, że, jak zaznaczył Sąd Okręgowy, nie były one sporne między stronami.

Treść przepisu, na który powoływała się powódka, jest następująca:

„ § 1. Dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

[...]

2)po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie;”

Przepis art. 840 § 1 pkt 2 kpc ma charakter materialnoprawny, mimo zamieszczenia go wśród przepisów prawa procesowego.

Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, powództwo opozycyjne przewidziane w art. 840 kpc nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem, w związku z tym na podstawie tego

przepisu nie jest dopuszczalna merytoryczna zmiana uprzednio wydanego orzeczenia. W przypadku tytułów, które mogą być objęte powagą rzeczy osądzonej (a tak jest w przypadku nakazu zapłaty wydanego w sądowym postępowaniu nakazowym) uwzględnienie zdarzeń, które zaszły przed powstaniem tytułu, jest wyłączone, gdyż prowadziłoby to do niedopuszczalnego badania zasadności orzeczenia i naruszenia powagi rzeczy osądzonej. W tym miejscu należy przypomnieć, że Sąd Okręgowy stwierdził w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż umowa pożyczki była nieważna już w chwili jej zawierania, czyli w 1994r, to zaś miało miejsce znacznie wcześniej niż powstał tytuł wykonawczy, którego wykonalności chciała pozbawić powódka.

Trafnie przywołał Sąd Okręgowy orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2011r, V CSK 199/10, z którego wynika, że „...zakresem orzekania nie jest objęte badanie stosunku cywilnego, który łączył strony i który był podstawą wydania tytułu egzekucyjnego. Przedmiotem badania jest zakres, w jakim jest dopuszczalne prowadzenie egzekucji na podstawie wydanego tytułu wykonawczego, bowiem jest on ograniczony prawem podmiotowym dłużnika wynikającym z prawa materialnego. Dopuszczalne granice tego ograniczenia wyznaczają podstawy powództwa opozycyjnego.” oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 2 listopada 2011r, I A Ca 843/11. Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 18.12.2012r, I ACa 1215/12 stwierdził, że „Podstawą powództwa opozycyjnego z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. mogą być jedynie takie zarzuty, których powołanie nie było możliwe w postępowaniu, w którym doszło do wydania tytułu egzekucyjnego. Żądanie zmierzające do trwałego pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, co jest równoznaczne z żądaniem ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy, musi być uznane za niedopuszczalne, jako naruszające powagę rzeczy osądzonej orzeczeń, stanowiącego tytuł egzekucyjny.” Powyższe stanowisko pozostaje w bezpośrednim związku z zasadą wyrażoną w art. 804 kpc zakazującą organowi egzekucyjnemu badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym.

Tadeusz Żyżnowski w Komentarzu do art. 840 kpc napisał: „Badanie w trybie art. 840 sprawy prawomocnie zakończonej nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania tej sprawy. Sąd w tym postępowaniu nie może badać słuszności wyroku sądowego w chwili jego wydania nawet wówczas, gdy - jak to określa się w literaturze przedmiotu - nastąpiło podstępne wyłudzenie orzeczenia. Godziłoby to w powagę rzeczy osądzonej. Utrwalone i jednomyślne jest stanowisko nauki i orzecznictwa co do niedopuszczalności powoływania w powództwie przeciwegzekucyjnym zarzutów stojących na przeszkodzie prawu wierzyciela. Wynika to głównie z rozgraniczenia postępowania egzekucyjnego i rozpoznawczego (zob. m.in. głosę E. Wengerka do orzeczenia SN z dnia 12 kwietnia 1962 r., 2 CR 549/61, NP 1964, nr 3, s. 305 i n.). Potwierdził to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 grudnia 1972 r., II PR 372/72 (OSP 1973, z. 11, poz. 222), wskazując, że powództwo opozycyjne przewidziane w art. 840 nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem. W związku z tym nie jest dopuszczalna merytoryczna zmiana uprzednio wydanego prawomocnego orzeczenia na podstawie przepisu art. 840.” Teza wyroku Sądu Najwyższego, na który powołuje się komentator brzmi: „Powództwo opozycyjne przewidziane w art. 840 k.p.c. nie prowadzi do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem. W związku z tym nie jest dopuszczalna merytoryczna zmiana uprzednio wydanego prawomocnego orzeczenia w oparciu o przepis art. 840 k.p.c.” (wyrok Sądu Najwyższego z 12.12.1972r, II PR 372/72). Wiadomym jest, że pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego można żądać w czasie toczącej się egzekucji (wyrok Sądu Najwyższego z 4.04.2002r, I PKN 197/01 „Powództwo przeciwegzekucyjne może być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego.” oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 22.01.2013r, I ACz 90/13 „...Powództwo to może być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje możliwość spełnienia tytułu wykonawczego.”). Postępowanie egzekucyjne przeciwko powódce toczące się pod sygn. 247/ 99 zostało umorzono w dniu 11 maja 2007r, jednak wierzyciel ma możliwość ponownego złożenia wniosku egzekucyjnego, zatem nadal istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego. Zgodnie zaś z uchwałą Sądu Najwyższego z 30.03.1976r, III CZP 18/ 76 „Zasadność powództwa z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości ocenia się według stanu rzeczy w chwili orzekania”.

Całkowicie chybione jest powołanie się apelującej na uchwałę Sądu Najwyższego z 6.07.1970r, III CZP 46/70. Uchwała ta nie dotyczy każdego wyroku, lecz wyroku rozwodowego, a w jej uzasadnieniu Sąd Najwyższy napisał: „Dłużnik więc może żądać w drodze procesu pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części

albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Na pytanie, czy takim zdarzeniem jest wyrok rozwodowy, nie można dać jednoznacznej odpowiedzi.” Wynika z tego, że później wydany wyrok może być zdarzeniem, wskutek którego zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane, ale jest to tylko możliwość, która każdorazowo podlega szczegółowemu badaniu. Badanie przeprowadzone w sprawie niniejszej prowadzi do wniosku, że wyrok stwierdzający nieważność umowy pożyczki nie jest wyrokiem stanowiącym zdarzenie, na skutek którego zobowiązanie wygasło lub nie może być egzekwowane. Wyrok w sprawie o stwierdzenie nieważności umowy pożyczki był wyrokiem deklaratoryjnym (potwierdzał on nieważność tej umowy już w chwili jej zawarcia). Zapadł on już wprawdzie po powstaniu tytułu wykonawczego, jednak był to wyrok deklaratoryjny, stwierdzający nieważność umowy pożyczki już od samego początku. Po powstaniu tytułu wykonawczego nie nastąpiło zatem żadne zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie nie może być egzekwowane. Sytuacja nie uległa zmianie, gdyż nieważność umowy pożyczki będącej podstawą wydania nakazu zapłaty istniała już od samego początku. Nie ma racji apelująca twierdząc, że wyrok uznający umowę pożyczki za nieważną wykreował nową sytuację materialnoprawną, gdyż stanowił on tylko potwierdzenie stanu prawnego istniejącego wcześniej. Rzeczywiście - uznanie wyroku stwierdzającego nieważność umowy pożyczki za zdarzenie wskutek którego zobowiązanie z tytułu wykonawczego nie może być egzekwowane, prowadziłoby do podważenia słuszności nakazu stanowiącego tytuł wykonawczy, to zaś jest niedopuszczalne w postępowaniu przeciwegzekucyjnym, w którym nie bada się merytorycznie, czy dana wierzytelność rzeczywiście istniała. Istniała ona, gdyż jej istnienie wynika z tytułu wykonawczego, który może być egzekwowany, gdyż - jak to już wykazano - nie zaszło po jego wydaniu żadne zdarzenie uniemożliwiające egzekucję.

Z tych względów Sąd Apelacyjny uznając zarzuty apelacji za bezzasadne oddalił tę apelację na mocy art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc.